

– Negyvenhét barát – mondta Chantorria vidáman. – Csodálatos, Csingiling, mindannyian melletted állunk – Chantorria azt nem tette hozzá, hogy ez a szám éles ellentétben volt azzal a csupán három emberrel, akik az ő örömeiben osztoztak, de Trafford tudta, hogy a felesége erre gondol. Tudta, hogy Chantorriát megviselte a népszerűségük hiánya. Különösebben nem vetették meg őket, csak egyszerűen nem voltak népszerűek, és Chantorria kiszolgáltatottnak érezte magát, amiért csak három ember akarja nézni, ahogy szoptatja a kis lányát.

Azok, akik sem népszerűek, sem közismertek nem voltak, könnyen csipkelődés céltáblájává váltak. Velük még nem történt meg, legalábbis jelentős mértékben nem, de ha a bérházban bármelyik kulcssze-replő mégis kitalálná, hogy valami gondja van velük, akkor védtelenek lennének. Az ilyen zárt közösségben, mint az övék, az elszigetelődés nem volt egészséges.

Chantorria pontosan ezért nyaggatta Traffordot folyamatosan, hogy legyen barátságosabb és figyelmesebb Barbiszívvel. Barbiszív volt az épület szeme és füle, ez a hatalmas, gömbölyű, lakásához kötött őrszem, aki ugyan túl hatalmas volt ahhoz, hogy elhagyja a saját lakását, mégis minden szobában jelen volt. Barbiszív lehetett erős szövetséges, de ugyanúgy veszélyes ellenség is, és az, hogy épp melyik, csakis attól függött, hogy mennyit hízelegnek neki és mennyi időt fordítanak rá. Trafford legjobb szándékai ellenére is szinte képtelennek érezte magát arra, hogy megadja a nőnek azt a tiszteletet, amit elvárt magának.

– Nekem csak három van – mondta Chantorria erőltetett nevetéssel, mielőtt suttogva hozzátette volna: –, és az egyik egy perverz.

A harmadik néző is a fal képernyőn volt, egy középkorú férfi, aki úgy tett, mintha nem is hallaná a megjegyzést. Ahogy Chantorriának, neki is egy törülköző volt az ölében.

Chantorria befejezte Caitlin Happymeal etetését, míg Trafford felengedett két lasagnét és behűtött egy háromliteres Pepsit. Az ételt a videójáték-asztalnál fogyasztották el. Trafford megpróbált terítőt ten-

ni rá, hogy eltakarja a hamarosan letölthető új játékok megállás nélkül sugárzott hirdetéseit. Nehezen tudott az evésre koncentrálni a sok ugráló, mocorgó, harcoló pixelfigura között, de Chantorria ragaszkodott hozzá, hogy a játéktábla fedetlen maradjon.

– Online vagyunk, Trafford – figyelmeztette. – Próbáljunk meg nem furcsábbnak látszani, mint kell.

Trafford, értve a logikáját, belenyugodott. Ha a videojátékok és az ugráló pixelfigurák mókásak, akkor minél többet lát az ember, annál jobban szórakozik. Mit lehet ebben nem szeretni?

Néma csöndben ettek, legalábbis abban az értelemben, hogy nem beszéltek egymáshoz. A szoba azonban természetesen minden volt, csak nem csendes. Mindkét laptopon karaoke-valóságshow ment, és a hírek áradtak a szobában szerteszét heverő hangszórókból és KözKoSZ eszközökből. A rizspelyhes doboz hátulján épp az új kassza-siker film reklámja ment, és természetesen a helyi közösség ott osztotta meg egymással az érzéseit a falı képernyőn. Mindennek tetejébe a házban használt többi laptop, KözKoSZ eszköz és müzlis doboz zaja is áthallatszott a gipszkarton falakon.

A hőség elviselhetetlen volt, mint mindig. Trafford figyelte, amint az izzadságcseppek kiülnek Chantorria felső ajka köré, ahogy evett. A verjtek patakokban folyt a melle között. A kisbaba sírni kezdett, nyugős volt a melegtől, mint mindannyian.

– Túl csendes vagy – rikkantotta Barbiszív. – Csatlakozz te is, miért is ne?

Chantorria összerezsent, mint egy riadt kismadár, és azonnal feljebb vette a hangerőt a képernyőn, ami Csingilinget mutatta.

– Olyan elveszettnek érzem magam, végtelenül gyengének és tompának – mondta Csingiling, ahogy a hangja fölé emelkedett a félig elnémított locsogásnak. Olyan fájdalom ült ki fiatalos arcára, ami még ahhoz is elég erős volt, hogy mély, elgyötört árkokat vájjon két szemöldöke között az erősen botoxolt, tükörsima homlokára. – Mintha egy darabot kivágtak volna belőlem. Nem tudom, mit tennék, ha nem tudnám, hogy Isten itt van velem.